

Cauza C-949/19

Cerere de decizie preliminară

Data depunerii:

31 decembrie 2019

Instanța de trimitere:

Naczelny Sąd Administracyjny (Polonia)

Data deciziei de trimitere:

4 noiembrie 2019

Recurent(ă):

M. A.

Pârât:

Konsul Rzeczypospolitej Polskiej w N.

[*omissis*]

ORDONANȚĂ

4 noiembrie 2019

Naczelny Sąd Administracyjny [Curtea Administrativă Supremă (Polonia)]
[*omissis*]

[*omissis*]

după deliberarea din 4 noiembrie 2019

[*omissis*]

asupra recursului formulat de M. A.

împotriva ordonanței Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie
[Tribunalul Administrativ al Voievodatului Varșovia (Polonia)]

din 12 martie 2019 [*omissis*] de respingere a acțiunii

asupra acțiunii introduse de M. A.

împotriva deciziei Consului Republicii Polone la N.

din [...] iulie 2018 nr. [...]

de refuz al acordării unei vize

dispune:

1. Se adresează Curții de Justiție a Uniunii Europene următoarea întrebare preliminară: Articolul 21 alineatul (2a) din Convenția de punere în aplicare a Acordului Schengen din 14 iunie 1985 dintre Guvernele statelor Uniunii Economice Benelux, Republicii Federale Germania și Republicii Franceze privind eliminarea treptată a controalelor la frontierele comune ale acestora [*omissis*] coroborat cu articolul 47 primul paragraf din Carta drepturilor fundamentale a Uniunii Europene [*omissis*] trebuie înțelese în sensul că unui resortisant al unei țări terțe, căruia i s-a refuzat eliberarea unei vize de lungă ședere și care nu poate beneficia de dreptul prevăzut la articolul 21 alineatul (1) din Convenția de punere în aplicare a Acordului Schengen de a circula liber pe teritoriul celorlalte state membre, trebuie să i se asigure dreptul la o cale de atac efectivă în fața unei instanțe judecătorești?
2. [*omissis*] suspendă procedura până la pronunțarea deciziei Curții referitoare la întrebarea preliminară de la punctul 1. [OR 1]

EXPUNERE DE MOTIVE

1. Cadrul juridic.

Cadrul juridic cuprinde dispoziții de drept al Uniunii și de drept național referitoare la dreptul de a ataca o decizie a unui consul de refuz al acordării unei vize naționale.

1.1. Dispozițiile dreptului Uniunii.

Articolul 47 primul paragraf din Carta drepturilor fundamentale a Uniunii Europene (denumită în continuare: „carta”):

„Orice persoană ale cărei drepturi și libertăți garantate de dreptul Uniunii sunt încălcate are dreptul la o cale de atac efectivă în fața unei instanțe judecătorești, în conformitate cu condițiile stabilite de prezentul articol.”

Articolul 18 din Convenția de punere în aplicare a Acordului Schengen din 14 iunie 1985 dintre Guvernele statelor Uniunii Economice Benelux, Republicii Federale Germania și Republicii Franceze privind eliminarea treptată a controalelor la frontierele comune ale acestora (JO UE din 2000 Nr. L 239 p. 19, denumită în continuare: „Convenția de punere în aplicare a Acordului Schengen”):

„1. Vizele de ședere date pentru o perioadă mai mare de trei luni («vize de lungă ședere») sunt vize naționale eliberate de unul dintre statele membre în conformitate cu legislația sa internă sau cu dreptul Uniunii. Aceste vize se eliberează după modelul uniform pentru vize, astfel cum este instituit prin Regulamentul (CE) nr. 1683/95 al Consiliului, cu specificarea în antet a tipului de viză, prin litera „D”. Acestea se completează în conformitate cu dispozițiile relevante din anexa VII la Regulamentul (CE) nr. 810/2009 al Parlamentului European și al Consiliului din 13 iulie 2009 privind instituirea unui Cod comunitar de vize (Codul de vize).

2. Perioada de validitate a vizelor de lungă ședere nu depășește un an. În cazul în care un stat membru permite unui străin să rămână pe teritoriul său mai mult de un an, viza de lungă ședere este înlocuită, înainte de expirarea perioadei sale de validitate, cu un permis de ședere.”

Articolul 21 alineatul (1) din Convenția de punere în aplicare a Acordului Schengen: **[OR 2]**

„Străinii care dețin un permis de ședere valid eliberat de unul dintre statele membre pot circula liber, în temeiul acestui permis și al unui document de călătorie valabil, timp de maximum trei luni în orice perioadă de șase luni pe teritoriile celorlalte state membre, cu condiția să îndeplinească condițiile de intrare prevăzute la articolul 5 alineatul (1) literele (a), (c) și (e) din Regulamentul (CE) nr. 562/2006 al Parlamentului European și al Consiliului din 15 martie 2006 de instituire a unui Cod comunitar privind regimul de trecere a frontierelor de către persoane (Codul Frontierelor Schengen) și să nu se afle pe lista națională de alerte a statului membru în cauză.”

Articolul 21 alineatul (2a) din Convenția de punere în aplicare a Acordului Schengen:

„Dreptul la liberă circulație stabilit la alineatul (1) se aplică și străinilor care dețin o viză de lungă ședere valabilă, eliberată de unul dintre statele membre, astfel cum se prevede la articolul 18.”

1.2. Dispozițiile dreptului intern (polonez).

Articolul 75 din *ustawa z dnia 12 grudnia 2013 r. o cudzoziemcach* [legea din 12 decembrie 2013 privind străinii [Dz. U. (Jurnalul Oficial) din 2018 poz. 2094, cu modificările ulterioare, denumită în continuare: „Legea privind străinii”]:

„1. Refuzul de acordare a unei vize naționale face obiectul unei decizii.

2. Decizia de refuz al acordării unei vize naționale se emite sub forma unui formular.”

Articolul 76 din legea privind străinii:

„1. Decizia de refuz al acordării unei vize Schengen sau a unei vize naționale: 1) poate face obiectul unei cereri de reexaminare de către consul, dacă decizia a fost adoptată de această autoritate; (...)”

Articolul 5 din legea din 30 august 2002 din *ustawa z dnia 30 sierpnia 2002 r. Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi* [legea din 30 august 2002 privind codul de procedură în fața instanțelor de contencios administrativ] [Dz. U. (Jurnalul Oficial) din 2018 poz. 1302 cu modificările ulterioare, denumită în continuare: „legea privind codul de procedură în fața instanțelor de contencios administrativ”]:

„Instanțele de contencios administrativ nu sunt competente să judece cauzele referitoare la: [...]

4) eliberarea vizelor de către consuli, cu excepția: **[OR 3]**

a) celor menționate la articolul 2 punctele 2-5 din Regulamentul 810/2009 al Parlamentului European și al Consiliului din 13 iulie 2009 privind instituirea unui Cod comunitar de vize (Codul de vize) (JO UE L 243 din 15.09.2009, p. 1, cu modificările ulterioare),

b) celor eliberate străinilor care sunt membri de familie ai unui cetățean al unui stat membru al Uniunii, al unui stat membru al Asociației Europene a Liberului Schimb (AELS) care este parte la Acordul privind Spațiul Economic European sau al Confederației Elvețiene, în sensul articolului 2 punctul 4) din *ustawa z dnia 14 lipca 2006 o wjeździe na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, pobycie oraz wyjeździe z tego terytorium obywateli państw członkowskich Unii Europejskiej i członków ich rodzin* [legea din 14 iulie 2006 privind intrarea pe teritoriul Republicii Polone, șederea și ieșirea de pe acest teritoriu a cetățenilor statelor membre ale Uniunii Europene și a membrilor familiilor lor] [Dz. U. (Jurnalul Oficial) 2017, poz. 900 și 2018, poz. 650].

[...]”

Articolul 58 paragraful 1 punctul 1) din legea privind codul de procedură în fața instanțelor administrative: „Instanța respinge acțiunea: atunci când cauza nu este de competența instanței de contencios administrativ [...]”.

2. Situația de fapt

2.1. Procedura în fața consulului

M. A. (denumit în continuare: „recurentul”) a solicitat la [...] iulie 2018 Consulului Republicii Polone, denumit în continuare: „consulul”, acordarea unei vize naționale, invocând intenția sa de a urma în Polonia ciclul al doilea de studii cu durată de doi ani. Prin decizia din [...] iulie 2018, consulul a refuzat acordarea vizei naționale. După analizarea cererii recurentului de reexaminare a cauzei,

consulul, la [...] iulie 2018, a refuzat din nou acordarea vizei, invocând lipsa furnizării unei justificări pentru scopul și condițiile șederii prevăzute.

2.2. Procedura în fața instanțelor de contencios administrativ

2.2.1. Împotriva deciziei susmenționate a consulului de refuz al acordării vizei naționale Recurentul a introdus o acțiune la Wojewódzki Sąd Administracyjny w Warszawie [Tribunalul Administrativ al Voievodatului Varșovia] (tribunalul administrativ al voievodatului Varșovia). Pentru a justifica admisibilitatea acțiunii la instanța de contencios administrativ împotriva acestei decizii, recurentul a invocat printre altele Hotărârea Curții de Justiție a Uniunii Europene din 13 decembrie 2017 în cauza C-403/16 El Hassani (ECLI:EU:C:2017:960). Recurentul a susținut că dispozitivul hotărârii poate fi [OR 4] aplicat și în cauza principală, având în vedere că există o similaritate cu privire la elementele de fapt și de drept ale cauzei.

În memoriul în apărare, consulul a solicitat respingerea acțiunii din cauza necompetenței tribunalului administrativ.

2.2.2. Prin ordonanța din 12 martie 2019, instanța de prim grad [omissis] a respins acțiunea.

Instanța de prim grad a arătat că respectiva cauză nu este de competența instanței de contencios administrativ. Întemeindu-se pe articolul 5 punctul 4 din legea privind codul de procedură în fața instanțelor de contencios administrativ, în versiunea în vigoare la data emiterii deciziei atacate, a constatat că decizia de refuz al acordării vizei naționale nu se numără printre excepțiile enumerate la acest articol și, prin urmare, nu poate face obiectul controlului din partea unei instanțe de contencios administrativ. Cu privire la Hotărârea CJUE din 13 decembrie 2017 în cauza El Hassani C-403/16, indicată în calea de atac, instanța a apreciat că aceasta se referă la viza Schengen, în timp ce, în speță, reclamantul solicita acordarea unei vize naționale, care se eliberează în conformitate cu legislația națională.

2.2.3. În recursul împotriva ordonanței de mai sus s-a invocat încălcarea unor norme de procedură care ar putea avea un impact semnificativ asupra soluționării cauzei, și anume articolul 58 alineatul 1 punctul 1 din legea privind codul de procedură în fața instanțelor de contencios administrativ, considerându-se, în mod eronat, că decizia consulului de refuz al acordării vizei naționale nu poate fi supusă controlului jurisdicțional și, în consecință, respingerea în mod nefondat a acțiunii împotriva deciziei consulului. În același timp, recurentul a arătat că îndoielile în această privință necesită sesizarea Curții cu privire la aceste aspecte.

2.2.4. În întâmpinarea la recurs, consulul a solicitat respingerea acestuia având în vedere prevederile articolului 5 alineatul 4 din legea privind codul de procedură în fața instanțelor de contencios administrativ, care, după modificarea care ține seama de Hotărârea CJUE C-403/16 în cauza El Hassani, prevede posibilitatea de introducere a unei acțiuni în fața instanțelor administrative cu privire la refuzul de

acordare a vizei Schengen, însă nu a unei vize naționale. Consulul a subliniat că dispozițiile Codului de vize nu se aplică vizelor naționale, a căror procedură de acordare este stabilită de legislația națională. Invocând hotărârea Curții Administrative Supreme din 22 ianuarie 2014 [*omissis*], a arătat că aceste două ordini juridice nu trebuie confundate. Astfel, decizia de refuz al acordării vizei, menționată la articolul 32 alineatul (3) din Codul de vize trebuie înțeleasă exclusiv ca o decizie de refuz al acordării vizei în sensul Codului de vize. O astfel de interpretare este în conformitate cu jurisprudența CJUE. În Hotărârea din 7 martie 2017, X și X (C-638/16 [**OR 5**] PPU, ECLI:EU:C:2017:173, punctele 40-47), Curtea a statuat că, întrucât niciun act nu a fost, până în prezent, adoptat de legiuitorul Uniunii în temeiul articolului 79 alineatul (2) litera (a) TFUE, în ceea ce privește condițiile de eliberare, de către statele membre, a unor vize sau permise de ședere de lungă durată unor resortisanți ai unor țări terțe din motive de ordin umanitar, cererile în discuție în litigiul principal intră exclusiv sub incidența dreptului național. Din acest motiv, situația în discuție în litigiul principal nu este reglementată de dreptul Uniunii.

3. Motivarea întrebării preliminare.

3.1. Admisibilitatea întrebării preliminare.

NSA [Curtea Administrativă Supremă] este o instanță națională, ale cărei hotărâri, în conformitate cu legislația poloneză, nu pot fi atacate, în sensul articolului 267 teza a treia TFUE. Adresarea întrebării preliminare este motivată de îndoielile privind interpretarea corectă a dispozițiilor dreptului Uniunii, a căror clarificare este necesară pentru soluționarea litigiului cu care a fost sesizată instanța de trimitere.

3.2. Motivarea întrebării preliminare.

3.2.1. Potrivit articolului 3 paragraful 2 punctul 4 din ustawa z 14 czerwca 1960 r. Kodeks postępowania administracyjnego [legea din 14 iunie 1960 Codul de procedură administrativă] (Jurnalul Oficial din 2018, poz. 2096 cu modificările ulterioare, denumită în continuare: „codul de procedură administrativă”) dispozițiile acestui cod nu se aplică în cazurile care țin de competența misiunilor diplomatice și oficiilor consulare poloneze, în cazul în care nu există dispoziții exprese contrare. Procedura în fața consulului cu privire la acordarea vizei naționale s-a desfășurat în conformitate cu prevederile ustawa z dnia 25 czerwca 2015 r. Prawo konsularne [legea din 25 iunie 2015 privind dreptul consular] [Dz. U. (Jurnalul Oficial) 2017, poz. 1545 cu modificările ulterioare, denumită în continuare: „legea privind dreptul consular”). Articolul 88 din legea privind dreptul consular prevede că decizia consulului poate fi atacată la autoritatea ierarhic superioară, iar în conformitate cu articolul 94 din această lege, în cazurile prevăzute de dispozițiile speciale, partea interesată poate depune o cerere de reexaminare a cauzei de către consul, în termen de 14 zile de la data la care decizia a fost comunicată părții. O asemenea dispoziție specială este prevăzută de

legea privind străinii, care, la articolul 76 alineatul 1 punctul 1, prevede că decizia de refuz al acordării vizei Schengen sau al vizei naționale emisă de către consul poate face obiectul unei cereri de reexaminare de către această autoritate. După reexaminarea cauzei, consulul emite o decizie care este definitivă și nu [OR 6] poate fi atacată la o altă autoritate administrativă, iar în cazul vizei naționale nu poate face obiectul unei căi de atac la o instanță judecătorească.

3.2.2. În cauza examinată, controlul jurisdicțional a fost exclus în temeiul articolului 5 punctul 4 din legea privind codul de procedură în fața instanțelor de contencios administrativ, potrivit căruia instanțele de contencios administrativ nu sunt competente în cauzele privind vizele acordate de consuli. Legea prevede excepții în această privință.

Din articolul 5 punctul 4b din legea privind codul de procedură în fața instanțelor de contencios administrativ rezultă că decizia unui consul de refuz al acordării vizei poate fi atacată la o instanță de contencios administrativ de străinii care sunt membri de familie ai unui cetățean al unui stat membru al Uniunii Europene, al unui stat membru al Asociației Europene a Liberului Schimb (AELS) care este parte la Acordul privind Spațiul Economic European sau al Confederației Elvețiene, în sensul articolului 2 punctul 4 din legea privind intrarea pe teritoriul Republicii Polone.

Ca urmare a luării în considerare a hotărârii CJUE din 13 decembrie 2018, El Hassani (C-403/16, EU:C:2017:960), la 4 martie 2019 a intrat în vigoare articolul 5 punctul 4a din legea privind codul de procedură în fața instanțelor de contencios administrativ, care acordă dreptul de a ataca la o instanță judecătorească decizia unui consul și atunci când această decizie se referă la viza menționată la articolul 2 punctele 2-5 din Codul de vize, și anume la o viză Schengen.

Modificarea menționată nu se aplică însă deciziei de refuz care face obiectul litigiului cu care a fost sesizată instanța de trimitere. Decizia consulului de refuz al acordării vizei naționale (de lungă ședere) unui străin nu poate fi, în conformitate cu dispozițiile dreptului național, supusă controlului jurisdicțional.

3.2.3. În opinia instanței de trimitere, aspectul privind admisibilitatea excluderii, excludere prevăzută în procedura națională în fața instanțelor de contencios administrativ, a posibilității atacării unei asemenea decizii de refuz în fața unei instanțe trebuie evaluat ținând seama de orientările care rezultă din dreptul Uniunii.

Instanța națională nu este însă sigură dacă dreptul Uniunii impune stabilirea aceluiași nivel de protecție în ceea ce privește vizele naționale (de lungă ședere) ca nivelul care rezultă, pentru vizele Schengen, din Hotărârea El Hassani, citată anterior .

Această îndoială rezultă, în primul rând, din caracterul eterogen al reglementărilor din dreptul Uniunii privind drepturile conferite străinilor de a ataca deciziile de refuz al acordării diferitelor tipuri de vize. Astfel cum rezultă din Hotărârea El

Hassani, obligația de a include în legislația națională posibilitatea ca o decizie definitivă de [OR 7] respingere a unei cereri de viză să fie dedusă judecării unei instanțe rezultă din principiul protecției jurisdicționale efective prevăzut la articolul 47 din cartă. Curtea a arătat în mod clar că, atunci când un stat membru adoptă o decizie de respingere a unei cereri de viză, în temeiul articolului 32 alineatul (1) din Codul de vize, dispozițiile cartei sunt aplicabile.

Procedura de eliberare a vizelor de lungă ședere, spre deosebire de cea privind vizele Schengen, nu a fost reglementată printr-un act al Uniunii. Așa cum Curtea a arătat în mod clar, ca urmare a neadoptării de către organele Uniunii a unor acte obligatorii în temeiul articolului 79 alineatul (2) litera (a) TUE, în ceea ce privește cererile de eliberare a unor vize sau permise de ședere de lungă durată unor resortisanți ai unor țări terțe din motive de ordin umanitar se aplică dreptul național (a se vedea Hotărârea X și X, punctul 44).

În opinia instanței de trimitere, poziția exprimată de Curte, nu furnizează însă un răspuns clar la întrebarea dacă, în ceea ce privește vizele naționale, este îndreptățită excluderea asigurării respectării dreptului la protecția jurisdicțională prevăzută de articolul 47 din cartă.

3.3. Motivarea îndoielilor instanței de trimitere.

3.3.1. Îndoielile instanței de trimitere au fost generate de interpretarea articolului 21 alineatul (2a) din Convenția de punere în aplicare a Acordului Schengen coroborat cu articolul 47 primul paragraf din cartă din perspectiva întrebării dacă acesta acordă dreptul la o cale de atac efectivă în fața unei instanțe în cazul refuzului unui consul de acordare a unei vize naționale. În contextul articolului 45 alineatul (2) din cartă, dreptul la liberă circulație poate fi acordat unui resortisant al unei țări terțe care locuiește în mod legal pe teritoriul unui stat membru. Acest drept a fost acordat prin articolul 21 alineatul (2a) din Convenția de punere în aplicare a Acordului Schengen persoanelor care dețin o viză de lungă ședere. Convenția de punere în aplicare a Acordului Schengen face parte din acquis-ul Schengen și conferă drepturi particularilor. Pentru a beneficia de libertatea de circulație este necesară obținerea unei vize de lungă ședere. Decizia de refuz al acordării vizei de lungă ședere conduce la imposibilitatea de a beneficia de dreptul la liberă circulație în cadrul statelor din zona Schengen care rezultă din dreptul Uniunii. Însă, potrivit articolului 47 primul paragraf din cartă, orice persoană ale cărei drepturi și libertăți garantate de dreptul Uniunii sunt încălcate are dreptul la o cale de atac efectivă în fața unei instanțe judecătorești. [OR 8]

3.3.2. Statele membre, în cadrul principiului protecției jurisdicționale efective, sunt obligate să asigure protecția drepturilor conferite justițiabililor de dreptul Uniunii, inclusiv să asigure un acces efectiv la o instanță, acționând însă în conformitate cu principiul autonomiei procedurale (instituționale) a statelor membre. Autonomia procedurală a statelor membre este înțeleasă ca o competență a statului membru de a reglementa competențele instanțelor și procedurile

(judiciare) destinate soluționării cererilor bazate pe dreptul Uniunii, sub rezerva respectării principiilor echivalenței și efectivității (a se vedea Hotărârile Curții din 16 decembrie 1976, Rewe, 33/76, ECLI:EU:C:1976:188 și Comet, 45/76, ECLI:EU:C:1976:191). Sfera marjei de manevră de care beneficiază, în cazul de față, statele membre în stabilirea regulilor și modalităților de protecție a drepturilor conferite de dreptul Uniunii este influențată și de obligația respectării articolului 47 primul paragraf din cartă. La stabilirea standardelor de protecție, nu poate fi ignorată poziția Curții, potrivit căreia principiul protecției jurisdicționale efective constituie un principiu general al dreptului Uniunii, care decurge din tradițiile constituționale comune ale statelor membre și a fost consacrat în articolul 6 (dreptul la un proces echitabil) și articolul 13 (dreptul la un remediu efectiv) din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale (a se vedea Hotărârea Curții din 13 martie 2007, Unibet, C-432/05, ECLI:EU:C:2007:163, punctul 37). Astfel cum rezultă din hotărârea în cauza El Hassani, C-403/16, obligația respectării principiului protecției jurisdicționale efective prevăzut la articolul 47 din cartă se referă și la modalitățile procedurale privind posibilitatea atacării la o instanță națională a deciziei de refuz al acordării vizei Schengen.

Obligația respectării articolului 47 din cartă în cauza examinată poate fi justificată prin prevederile articolului 21 alineatul (2a) din Convenția de punere în aplicare a Acordului Schengen, care acordă dreptul la liberă circulație și străinilor care dețin o viză de lungă ședere (națională). Viza națională reprezintă unul dintre posibilele mijloace de care dispune un străin pentru a-și exercita dreptul la liberă circulație și, astfel înțeleasă, nu diferă în mod semnificativ de exercitarea acestui drept pe baza unei vize Schengen acordate unui resortisant al unei țări terțe. Diferențele existente între aspectele detaliate ale regulilor, premiselor și procedurilor de acordare a vizelor naționale și vizelor Schengen, în opinia instanței de trimitere nu schimbă faptul că ambele tipuri ale acestor vize se referă la exercitarea acelorași drepturi ale străinului, derivate din dreptul Uniunii Europene. Așadar, imposibilitatea [OR 9] de a ataca în instanță o decizie definitivă de refuz al acordării vizei naționale poate încălca dreptul Uniunii, în special dreptul la o cale de atac efectivă în fața unei instanțe, prevăzută de articolul 47 primul paragraf din cartă. Această situație înseamnă că nivelul de protecție juridică depinde de tipul vizei pe care o solicită străinul, chiar dacă orice tip de viză conferă dreptul la liberă circulație pe teritoriul statelor membre. Prin urmare, instanța de trimitere are îndoieli dacă acest lucru nu va conduce la o discriminare a resortisanților unor țări terțe care solicită vize naționale.

În opinia instanței de trimitere, având în vedere necesitatea mai sus menționată de a asigura o protecție jurisdicțională efectivă a drepturilor conferite justițiabililor de dreptul Uniunii, se poate argumenta că un nivel similar de protecție ar trebui asigurat în cazul emiterii unei decizii de refuz al acordării unei vize naționale.

Instanța de trimitere nu este însă sigură dacă această poziție este corectă, luând în considerare diferențele semnificative în stabilirea modalităților procedurale legate de eliberarea vizelor Schengen și a vizelor naționale.

4. Poziția instanței naționale

În opinia instanței naționale, formularea articolului 21 alineatul (2a) din Convenția de punere în aplicare a Acordului Schengen coroborat cu articolul 47 primul paragraf din cartă, pare a indica necesitatea de a asigura străinului care solicită o viză națională dreptul la o cale de atac împotriva deciziei de refuz la instanța competentă.

Cu toate acestea, având în vedere că, în jurisprudența sa, Curtea nu s-a exprimat în mod clar asupra acestei chestiuni, pentru confirmarea corectitudinii poziției menționate a instanței de trimitere este necesar un răspuns la întrebarea preliminară formulată în cadrul prezentei ordonanțe.

5. Rezumat

Îndoielile prezentate în legătură cu interpretarea articolului 21 alineatul (2a) din Convenția de punere în aplicare a Acordului Schengen coroborat cu articolul 47 din cartă justifică sesizarea Curții de Justiție cu o întrebare preliminară în temeiul articolului 267 teza a treia TFUE. După stabilirea unei interpretări corecte a dispozițiilor de mai sus, va putea fi apreciat motivul invocat în recurs, și anume încălcarea articolului 58 paragraful 1 punctul 1 din legea privind codul de procedură în fața instanțelor de contencios administrativ. Totodată, **[OR 10]** pronunțarea unei hotărâri preliminare este indispensabilă soluționării cauzei pendinte în fața instanței naționale.

6. Suspendarea procedurii în fața instanței de contencios administrativ.

[omissis]